

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ФАКУЛЬТЕТ ІНОЗЕМНОЇ ФІЛОЛОГІЇ ТА СОЦІАЛЬНИХ КОМУНІКАЦІЙ

Кафедра журналістики та філології

ПІДГОТОВКА ЖУРНАЛІСТСЬКИХ МАТЕРІАЛІВ НА АКТУАЛЬНУ

ТЕМУ: АВТОРСЬКА ДОБІРКА

**Writing News Journalistic Materials on a Topical Issue: The Author's
Collection**

Кваліфікаційна робота студентки
Крикуненко Марії Володимирівни
освітнього ступеня «Бакалавр»
спеціальності 061 Журналістика
освітньої програми «Журналістика»,
групи ЖТ–81

Науковий керівник:

Ковальова Тетяна Вікторівна,
кандидат наук із соціальних
комунікацій, доцент кафедри
журналістики

Суми–2022

Крикуненко М. В. Підготовка журналістських матеріалів на актуальну тему: авторська добірка [Текст]: робота на здобуття кваліфікаційного ступеня бакалавра; спец.: 061 – журналістика / М. В. Крикуненко; наук. Керівник Т. В. Ковальова – Суми: СумДУ, 2022. – с. 37.

Робота присвячена створенню та аналізу авторської добірки журналістських матеріалів щодо жанрової специфіки, тематичного наповнення, ідеї створення, візуального контенту та сфери застосування.

Ключові слова: порфтоліо, авторська добірка, медіатекст, контентне наповнення.

СЛОВНИК КЛЮЧОВИХ ТЕРМІНІВ

1. Авторська добірка – author's selection
2. Медійники – media people
3. Портфоліо – portfolio
4. Гібридний жанр – hybrid genre
5. Головний герой – main character
6. Суспільно важливі теми – socially important topics
7. Художньо-публіцистичні жанри журналістики – artistic journalistic
8. Вирубка лісів – deforestation
9. Повторне використання одягу – reuse of clothing
10. Авторський лист – author's sheet
11. Репортажний стиль – reportage style
12. Пост-анонс – post-announcement
13. Репост – repost

ЗМІСТ

I. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА	5
ВСТУП.....	5
РОЗДІЛ 1. СПЕЦИФІКА МАТЕРІАЛІВ.....	7
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	12
II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ	14
ВИСНОВКИ	32
ДОДАТКИ	34

І. ПОЯСНЮВАЛЬНА ЗАПИСКА

ВСТУП

Журналістика – це особливий та динамічний тип творчості, який передбачає створення інформаційно та культурно важливого продукту. Саме тому медійники, схилиючись до художників та музикантів, створюють авторські добірки чи портфоліо з матеріалів, які вважаються найкращими у своїй практиці.

Вперше поняття «портфоліо» увійшло у науковий обіг в кінці ХХ століття в США та Канаді й розцінювалася як освітня технологія. У сучасному дискурсі портфоліо, як зазначають К. Воуерс, К. Вульф, Р. Корноєр, А. Лоуренс та ін., розуміється як сукупність «зразків робіт, що ілюструють можливості його власника» [8, с. 20]. М. Повідайчик та О. Стояк виводять синтезоване поняття, де портфоліо – це «автентична, індивідуалізована, орієнтована на системну рефлексію, власної діяльності технологія навчання, спрямована на реалізацію компетентісного підходу» [8, с. 21]. Орієнтуючись на це, можна припустити, що портфоліо в навчальному процесі займає важливе місце в контексті здобуття та формування професійних компетентностей.

Питанням дослідження особливостей та проблемних аспектів портфоліо як навчальної технології вже займалася низка науковців, зокрема В. Костюк, О. Карпанюк, М. Повідайчик. Серед іноземних вчених це питання вивчали Р. Корноєр, К. Сміт, А. Лоуренс.

Актуальність роботи зумовлена важливістю дослідження авторської добірки матеріалів на тлі наукових інтересів щодо стремління розробки вдосконаленого розуміння феномену портфоліо як технології освітнього процесу з акумуляції професійних навичок журналіста.

Мета роботи – представити та проаналізувати специфіку авторської добірки журналістських матеріалів.

Практичне значення роботи полягає в розширенні джерельної бази для досліджень, що покликані вдосконалити освітні програми, що розраховані на студентів-журналістів.

Бакалаврська робота складається з пояснювальної записки, що містить вступ, специфікацію матеріалів й список використаних джерел; а також інформаційного продукту, висновків та додатків.

РОЗДІЛ 1. СПЕЦИФІКАЦІЯ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРОДУКТУ

У кваліфікаційній роботі представлено три авторських журналістських матеріали, опубліковані на сайті <https://ukrainer.net/>, який за системою оцінювання домену MOZ набирає 39 балів (Додаток А).

Авторський задум – продемонструвати за допомогою авторської добірки, створеної під час навчання в університеті, вміння журналіста працювати з інформацією в одному жанрі та зі схожою тематикою як демонстрацію здобуття високого рівня навичок та вмінь в роботі з аналогічними матеріалами.

Особливість авторської добірки полягає в тому, що всі три матеріали написані в одному гібридному жанрі, де через історії головних героїв автор торкається суспільно важливих тем.

Як зазначає В. Здоровега, жанр – це «усталений тип твору, який склався історично і відзначається особливим способом освоєння життєвого матеріалу, характеризується чіткими ознаками структури» [13, с. 143]. Проте, як пише Н. Макаруч, сьогодні чітке розмежування між жанрами існує лише в теорії, насправді ж вони можуть об'єднуватися й переплітатися в один [17, с. 38]. Крім того, журналістика постійно перебуває в процесі розвитку, коли на практиці з'являються нові жанри, що адаптуються до нових вимог суспільства. Є. Цимбаленко, наприклад, пише, що традиційні жанри продовжують існувати в новітніх медіа в дещо «дифузійному, адаптованому до специфіки подачі інформації» [25, с. 81] вигляді. Жанр, в якому написані матеріали з авторської добірки ([«Створити й охороняти парк»](#), [«Головківка – столиця картоплі»](#), [«Шити для міста»](#)) також є гібридним, тобто таким, що поєднує в собі різні формати, стилі та жанри. По-перше, в публікаціях авторської добірки можна знайти елементи аналітичності, коли автор описує тему в ширшому контексті. Наприклад, в матеріалі [«Головківка – столиця картоплі»](#), автор розповідає про історію села Головківка, тематичні села й те, як почали культивувати картоплю на території України. По-друге, існують

ознаки художньо-публіцистичних жанрів, зокрема портретного нарису, коли автор описує головного героя, саме тому в матеріалі [«Шити для міста»](#) йде опис дівчинки Вероніки, її життя та хобі. По-третє, в матеріалах авторської добірки присутні моменти власне інформаційних жанрів, наприклад, репортажу, коли в публікації [«Створити й охороняти парк»](#) текст розпочинається з опису того, як головний герой заходить до лісу; а також інтерв'ю, бо в текстах є багато цитат головних героїв, які ніби вплітаються в текст й створюють діалог між читачем та реципієнтом. Головна мета такого синтезованого жанру – писати просто про складне, доступно пояснювати найбільш важливі та комплексні поняття і явища, які напряду стосуються історії, водночас зануритись у світ головного героя. У дещо схожому жанрі пишуть матеріали такі медіа як The Village, Цукр, ВВС, Українська правда тощо. Підсумовуючи, такий жанр можна схарактеризувати як багатопланове дослідження, в центрі якого стоїть герой.

Тема літературного твору – це «певне коло життєвих явищ і пов'язаних з ними проблем» [13, с. 68]. Ключовою темою всіх матеріалів з авторської добірки ([«Створити й охороняти парк»](#), [«Головківка – столиця картоплі»](#), [«Шити для міста»](#)) є людина та справа її життя, через яку автор може розкривати ширшу тему або проблему матеріалу. Наприклад, в публікації [«Створити й охороняти парк»](#) темою є історія життя Андрія Сагайдака, який є екскурсоводом Міжрічинського парку на Сіверщині. Окрім цього, в тексті порушується проблема вирубки лісів та як це впливає на екосистему взагалі. Темою тексту [«Головківка – столиця картоплі»](#) є історія життя Оксани Почінської, яка започаткувала проєкт «Картопляні розваги» в селі Головківка, яке в народі вважають столицею картоплі. Разом з тим в матеріалі розповідається про такий феномен, як тематичні села взагалі й те, як можна перетворити село в культурний осередок. У медіатексті [«Шити для міста»](#) темою є історія Оксани та Вероніки Власових, які під час пандемії коронавірусу на волонтерській основі почали шити маски зі старих речей. Через це в тексті також порушується глобальна тема переробки старих речей

та спосіб їх раціонального використання, адже проблема кількості відходів актуалізується з кожним роком все більше. Отже, темою матеріалів з авторської добірки є насамперед історія життя героїв, крізь життєвий досвід яких розкривається ширша тема або проблема.

У журналістиці ідею можна схарактеризувати як певну програму дії, під час якої журналіст уточнює власне відношення та погляди відносно фактів, які описуються. Якщо брати до уваги таке розуміння ідеї, тоді всі матеріали з авторської добірки ([«Створити й охороняти парк»](#), [«Головківка – столиця картоплі»](#), [«Шити для міста»](#)) містять в собі повідомлення, яке напряду залежить від тієї ширшої теми, що згадувалася раніше. Наприклад, якщо в матеріалі [«Створити й охороняти парк»](#) ширша тема стосується екології та вирубки лісів, то ідея – наголосити на важливості екологічної толерантності й посприяти тому, аби зменшити негативний вплив на українські ліси. Якщо в публікації [«Головківка – столиця картоплі»](#) ширша тема – це культурні осередки українських сіл, то ідея – привернути увагу до теми розвитку села через культурну особливість та продемонструвати, як це можна покроково реалізувати. Якщо в статті [«Шити для міста»](#) ширша тема стосується переробки речей та відходів, то ідея – закликати людей грамотно ставитися до споживання речей, а також пояснити, як речі можна реалізувати повторно, щоб зменшити кількість відходів на планеті. Підсумовуючи сказане, можна зазначити, що ідея всіх матеріалів ґрунтується на більш ширшій темі й несе важливе для суспільства повідомлення.

Як вказує Є. Зінгерман, цільова аудиторія – група людей, які є потенційними споживачами та на яких розрахований певний товар або послуга [14]. Якщо орієнтуватися на дані сайту <https://www.similarweb.com/>, вікова категорія сайту <https://ukrainer.net/> – це переважно чоловіки (58,13%) віком 25-34 років (37,79%) (Додаток Б). Географічне місцеперебування – Україна (54,57%) (Додаток В). Серед головних тем, якими цікавиться згадана аудиторія, – новини в ЗМІ, енциклопедії та словники, соціальні мережі та онлайн-спільноти, фільми (Додаток Г).

Обсяг матеріалу передусім можна оцінити в авторських аркушах. Авторський аркуш – умовна одиниця вимірювання обсягу текстової та ілюстративної інформації літературного твору, що використовується у видавничій справі і є основою для обліку праці автора, укладача, рецензента та ін. Один авторський аркуш дорівнює 40 000 друкованих знаків прозового тексту [12]. Отже, технічна характеристика обсягу інформаційного продукту курсової роботи занесена до **Таблиці 1**

Назва матеріалу	Кількість знаків з пробілами	Кількість Слів	Розмір від 1 авторського аркуша
«Створити й охороняти парк»	10361	788	0.3
«Головківка – столиця картоплі»	8195	535	0.2
«Шити для міста»	11685	943	0.3
Загалом:	30241	2266	0.8

Фотографія та відео у журналістському матеріалі – це не лише гарний спосіб візуалізації тексту, а ще й насичене джерело інформації. Усі мультимедійні матеріали з авторської добірки створені фотографами, операторами, продюсерами та режисерами монтажу з групи Ukraïner’а. Публікація [«Створити й охороняти парк»](#) проілюстрована 11 фотографіями, [«Головківка – столиця картоплі»](#) – 9, [«Шити для міста»](#) – 11. Більшість з них

зняті в репортажному стилі, що надає візуального динамізму публікації загалом.

Сфера застосування журналістських матеріалів з авторської добірки ([«Створити й охороняти парк»](#), [«Головківка – столиця картоплі»](#), [«Шити для міста»](#)) залишається досить широкою. Більшість українських медіа може використовувати матеріали з авторської добірки з посиланням на першоджерело, адже дещо схожі жанри залишаються популярними через простоту сприймання інформації. В університетських освітніх програмах для журналістів публікації з авторської добірки можуть використовуватися для розгляду на таких дисциплінах як: «Журналістські жанри», «Сторітелінг», «Новітні медіа».

Отже, портфоліо як освітня технологія виконує низку завдань. Серед головних – формування професійних компетентностей, вдосконалення авторського стилю, розвиток вміння оцінювати власні недоліки та переваги, формування схильності до самодисципліни та самовдосконалення. Матеріали з авторської добірки, написані в гібридному жанрі, через історію Андрія, Вероніки та Оксани зачіпають такі суспільно важливі теми як вирубка лісів, переробка речей та сміття, культурний розвиток українських сіл.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Berglez P. Place, publisher, year, edition, pages. New York : *Peter Lang Publishing Group*, 2013. 176 p.
2. Harcup T. Journalism: principles and practice. *Sage Publications*, 2021. 328 p.
3. Hargreaves I. Journalism: a very short introduction. Oxford : *Oxford University Press*, 2003. 176 p.
4. Jones J., Salter L. Digital journalism. Sage Publications, 2012. 208 p.
5. Lee-Wright P., Phillips A., Witschge T. *Changing journalism*. London : Routledge, 2011. 192 p.
6. McNair B. What is journalism?. *Routledge*, 2005. 19 p.
7. Pavlik J. The impact of technology on journalism. *Journalism studies*. 2000. No. 1. P. 229–237.
8. Povidaichyk M., Stoyka O. Portfolio in usa teachers professional training. *Східноєвропейський науковий журнал*. 2019. Vol. 5, no. 57. P. 19–22.
9. Saettler P. The evolution of american educational technology. *Information Age Publishing*, 2004. 570 p.
10. Ward M. Journalism online. *Routledge*, 2013. 222 p.
11. Zeichner, K., Wray, S. The teaching portfolio in US teacher education programs: What we know and what we need to know. Madison : *Teaching and teacher education*, 2001. P. 613–621.
12. Авторський аркуш. *Вікіпедія*. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/Авторський_аркуш (дата звернення 18.05.2022).
13. Здоровега В. Теорія і методика журналістської творчості : підручник. 2-ге вид., перероб. і доп. Львів : *ПАІС*, 2004. 268 с.

14. Зінгерман Є. Як визначити цільову аудиторію. *Bazilik. Media*. URL: <https://bazilik.media/nasha-tsilova-iak-vyznachaiut-svoiu-tsa-ukrainski-media/> (дата звернення: 19.15.2022).
15. Квіт С. та ін. Новітні жанри інтернет-журналістики. *Магістерський науковий вісник*. Вип. № 31. 2018. 354 с.
16. Кулаковська Х. Візуальний контент інтернет-ЗМІ: термінологічні засади дослідження. *Вісник книжкової палати*, 2012. С. 26-28.
17. Макаруч Н. Новітні жанри інтернет-журналістики. Тернопіль: *Магістерський науковий вісник*. 2018. Вип. 31. С. 36-38
18. Михайлин І. Л. Основи журналістики: підручник. 5-те вид. перероб. та доп. Київ: *Центр учбової літератури*, 2011. 496 с.
19. Назаренко Г. І. Інформаційні жанри журналістики: навч. посіб. Київ: *НАУ*, 2009. 124 с.
20. Посібник з журналістських розслідувань: теорія та практика. Б.Бэль та ін. Київ, 2013. 190 с.
21. Потятиник Б. Інтернет-журналістика: навч. посіб. Львів: *ПАІС*, 2010, 244 с.
22. Потятиник Б. Онлайн-журналістика: між сциллою традицій та харибдою новацій. *Теле-та радіожурналістика: збірник наукових праць*. Львівський нац. ун. ім. Івана Франка: Львів, 2011, С. 178–181.
23. Словник української мови: в 11 томах. URL: <http://sum.in.ua/s/tlumachennja> (дата звернення 19.05.2022).
24. Різун В. Теорія масової комунікації: підручник. Київ: *Просвіта*, 2008. 260 с.
25. Цимбаленко Є., Соколова К. Трансформація журналістських жанрів (на прикладі інтернет-медіа). *Інформаційне суспільство*. 2013, С. 80–83.

II. ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПРОДУКТ

Створити й охороняти парк

Міжрічинський парк на Сіверщині своєю назвою завдячує розташуванню в межиріччі Дніпра та Десни. Це один із найбільших регіональних ландшафтних парків України та природно-заповідних об'єктів Європи. Розлогі лісові масиви, болота й луки збереглися тут у первозданному вигляді.

Просуваємось вглиб лісу. Андрій Сагайдак, переступаючи через велике повалене дерево, радить бути обережними й дивитися під ноги. Зовсім близько щебече невідома птаха — ось і почалася мандрівка в царство дикої природи.

Територія, яка нині належить парку, розповідає Андрій, здавна вважалася непридатною для ведення сільського господарства. Замість чорнозему тут — льодовикові піски з глинисто-мулистими домішками. Тому місцеві мешканці жили за рахунок лісу та його корисностей: деревини, дичини, дров, хутра тощо.

Мисливство й рибальство на цих землях було одними зі способів виживання. У музеї на території парку зберігаються сторічні мисливські лижі, на яких можна було переслідувати тварин, не провалюючись у сніг:

— Той, хто мені їх віддав, казав, що це його прадіда ще. Вони широкі спеціально, щоби можна було ходити по глибокому снігу не провалюючись. Ходили без палиць. На носики лиж в'язалися мотузочки й кінці тримали в руках, щоби швидко повернути. Їх можна було підняти, якщо вони глибоко зариваються в сніг чи десь переступити через дерево, яке впало. Якщо снігу пів метра хоча б буде, то навіть дорослий кабан за пару кілометрів переслідувань уже провалюється під сніг. А людина, якщо йде по верху на лижах — не провалюється.

Розповсюдженим промислом тут, як і на сусідньому Поліссі, було також бортництво. Андрій показує на давній вулик — борт, який має

маленький вхід для бджіл та окремих, технічних, - для людини, щоби вона могла просунути руку. Сьогодні бортників на території парку вже немає. Переважна більшість — у Поліському природному заповіднику. До речі, перший у світі рамковий вулик для традиційного бджолярства винайшов український бджоляр Петро Прокопович на початку XIX ст. на Сіверщині.

Було тут колись і відгінне тваринництво. Існувало воно в тій же формі, що й у Карпатах, де пастухи кочували по полонинах у пошуках їжі для великого поголів'я худоби.

— У нас професійні пастухи кочували по заплаві Десни весь теплий сезон. Наймалися пасти худобу, бо в навколишніх лісах тут, навколо Отрохів, худобу прогодувати було неможливо, складно, бо тут соснові ліси, піски.

У XVIII — XIX століттях у цьому краї побутувало розбійництво. Грабіжники користувалися саморобною дерев'яною або кістяною зброєю, так званими довбнями та маслаками. Тримали таку зброю двома руками, особливо кістяний маслак, бо вона була дуже важкою:

— Можна було чим-небудь таким подешевше озброїтись і десь біля великої дороги заробити собі на життя, розмахуючи маслаком і вимагаючи грошей.

У 1950-х роках із території, яка нині належить парку, мешканців близько двох десятків сіл переселили в прилеглі населені пункти. Подекуди навіть разом із хатами. Місцевість розчищали під створення двох військових полігонів — Деснянського та Гончарівського. Людям давали невелику грошову компенсацію й забезпечували військовими машинами, куди вантажилися хати. Дерев'яні хати, пояснює Андрій, легко розбирались та перевозилися на потрібне місце:

— Легко можна пронумерувати кожну стіну, кожну секцію, розібрати й потім за цими номерами, як пазл, скласти на новому місці. Такі хати перевозилися. Якщо ж будинки були занадто старі, шашелем поїдені, то їх просто не перевозили, а давали людям новий ліс, кругляк, який вони мали

переробити собі, зробити бруси для будинку. А якщо зовсім трухляві були, то їх, мабуть, там на місці попалили — і все.

У 2002 році на цій території за ініціативи Андрія Сагайдака створили регіональний ландшафтний парк «Міжрічинський» площею 102 тисячі гектарів. До нього увійшли землі Козелецького та Чернігівського районів із більш ніж десятком об'єктів природно-заповідного фонду. Парк створили задля збереження, відтворення й раціонального використання природних комплексів регіону, а також для задоволення рекреаційних потреб населення.

Від заповідника регіональний ландшафтний парк відрізняється тим, що має інший природоохоронний статус: тут можна не лише збирати гриби та ягоди, а й вести господарську діяльність. Нині в парку діють кілька господарств різного типу. На території парку є й історико-культурні пам'ятки, зокрема церкви XIX століття.

Андрій і парк

Андрій Сагайдак здобув вищу освіту в Національному аграрному університеті (зараз — Національний університет біоресурсів і природокористування) на кафедрі лісництва та мисливства. Після випуску майже шість років працював там викладачем. Потім ще чотири роки навчав студентів у Києво-Могилянській академії. Працював також начальником мисливського господарства.

У 2002 році Андрій ініціював створення парку і став його директором. Обіймав цю посаду протягом 16 років, поки 2019 року парк не перетворили на комунальний заклад Чернігівської міської ради. Окрім виконання обов'язків директора, Андрій регулярно водив екскурсії парком, що робить й донині, але вже як голова новоствореної громадської еколого-краєзнавчої організації «Міжрічинська пуца».

На початку парку, у будівлі сільського клубу, розташований офіс. Андрій розповідає, що в часи війни в цьому приміщенні був німецький шпиталь. Музей парку розміщений у дерев'яному будиночку, який у 2011-му звели за сприяння Франкфуртського зоологічного товариства. Електрики тут

немає, освітлюється він лучиною або скіпкою (тонка довга тріска сухого дерева для розпалювання печі або освітлення хати. — ред.), як у давнину.

Андрій зізнається, що до створення музею відносини з мешканцями Отрохів у адміністрації парку були напружені:

— Зараз стосунки гарні. А от коли прийшов, тоді було не дуже. Ну, поперше, місцевих ніде не люблять, їх завжди в чомусь підозрюють і так далі. А як зробили музей, то на його відкриття запросили все село на таку невелику гулянку. І місцевий фольклорний колектив тоді приїхав. Вони гарно співали, діти розповідали вірші, ми накрили стола для всього села. Після цього ставлення змінилося: люди щось почали для музею приносити, бо зрозуміли, що ми — не якась шкідлива організація.

Сьогодні територія парку становить 78 тисяч гектарів замість 102 тисяч. Пов'язано це з виключенням із неї частини лісів, які належали декільком господарствам. Андрій показує на карті, що, попри це, парк усе ще охоплює величезний лісовий масив від Вишгорода до Любеча:

— Якщо на карту глянути — видно, що вона майже вся зеленого кольору, тобто це суцільні ліси. Це найбільший лісовий масив на лівобережжі Дніпра в Україні.

Червоним пунктиром на мапі помічені туристичні маршрути. Серед них і чотири екологічні стежки, що презентують різні природні ландшафти. Стежка «Журавлина» — сосново-березові ліси, «Бондарівське болото» — найбільше в парку болото, «Соколинний луг» — тераси Десни та листяного лісу, а «Поліська» ознайомлює туристів із корисними знаннями з екології, що накопичувались тут протягом століть.

Деснянський та Гончарівський військові полігони, які діють і нині, не входять до території парку. Іноді там проводять стрільби. Андрій розповідає, що для тварин вони загалом не становлять небезпеки:

— Тваринам це не заважає, а те, що доступ людей обмежений, навпаки добре спрацьовує. Птахи, якщо чують ці постріли часто, то вони до них

звикають, як до грому. Це їх не лякає. Звичайно, якщо там техніка їздить, якщо пожежі, то це вже негативний фактор.

Домівка для лося

Андрій розповідає, що через малозаселеність цих земель у минулому тут збереглося понад дві тисячі рідкісних видів рослин і тварин. Понад 100 з них — червонокнижні. Серед них, наприклад, - кажани нетопирі, які живуть в офісі парку:

— Тут щілина між обшивкою й самим будинком, і якщо тихенько слухати, то чути таке стрекотання звідти. Тут десь 300 дорослих самок із молодняком живе. Це нетопир лісовий і нетопир карлик - невеличкі кажани такі. Вони відпочивають вдень, перевернувшись вниз головою. Взагалі вони мали б селитися в дуплах і печерах, але якщо є такі будинки зі щілинами, то якраз для них там дуже класно.

У Міжрічинському парку — найбільша в Україні популяція лося: приблизно 130 особин. Андрій показує зламані на висоті двох метрів гілки, які лосі обскубують зимою. Ці кремезні тварини дуже спокійні та не мають ворогів у тваринному світі.

2019 року лось занесений до Червоної книги України. Полювання на лося та будь-яких тварин на території парку віднині заборонене. За це передбачені штрафи: як за незаконне полювання, так і за знищення конкретного виду.

У парку живуть рисі. Рись навіть зображена на емблемі парку. Але зустріти їх складно, адже виходять вони лише вночі й не наближаються до людей.

У Міжрічинському парку водяться також бобри. Їдять вони тоненькі гілочки, знімаючи з них кору. Половину нори бобри облаштовують у воді, щоби взимку зберігати там свої запаси, розповідає Андрій.

Просуваючись углиб лісу, Андрій показує на обдерту кору дерев — тут був кабан:

— У кабанів своє розуміння чистоти. Вони вимащуються в грязюці, яка налипає на шерсть. Всякі блохи, кліщі, усе, що там є — воно цементується, і далі тварина підходить і просто боками об дерева чухається. Вони регулярно ходять до однієї ж і тієї чухалки такої, здирають кору. З них це все злущується, і таким чином вони чистяться.

Із птахів у парку зустрічається бугай, а також бекас, або баранець, — невеликий болотяний птах. Окрім них, тут гніздяться чорні лелеки та сірі журавлі. Мешкає тут і безліч хижих птахів.

Для спостереження за тваринами та птахами навіть збудували на дереві маленький будиночок з великим вікном та бесідку. А для зимових турів Андрій із дружиною сконструювали там навіс.

Найрозповсюдженішим деревом у Міжрічинському парку є сосна, тому що вона добре почуває себе на місцевих піщаних ґрунтах. Ростуть тут і дуби, вік деяких сягає п'яти століть. Місцеві дуже цінують дуби, адже вважають їх сакральними деревами.

У парку гостро стоїть проблема вирубки лісів. Пов'язано це з тим, що деякі землі належать господарствам. Андрій говорить, що обсяги вирубок тут не менші, ніж у Карпатах, а за роки існування парку з його території зникли понад 500 гектарів лісу. При цьому тут існують заповідні зони, де вирубка обмежена, зокрема біля боліт.

— На звичайних територіях сосна рубається після 8–10 років, а тут — після 100. Ну, але ж усе одно рубається. Ліси-то відновлюються, але замість столітніх насаджень ми маємо зараз величезні площі молодняків віком по 5 років.

Головківка. Столиця картоплі

Головківка — наддніпрянське село неподалік від реліктового лісу Холодного Яру. З другої половини ХХ століття цілі родини головківців вирощують і продають на оптових ринках десятки сортів картоплі. Як і в декількох сусідніх селах, із 2014 року у Головківці створюють туристичні атракції — на базі звичайного, здавалося б

, для українців продукту тут придумали «Картопляні розваги», що приваблюють дітей із різних міст.

Картопля (або бульба, бараболя, крумпля) — зовсім не етнічний продукт для України, адже його почали культивувати на її території лише у ХІХ столітті. Проте сьогодні цей овоч вирощують майже всюди на теренах країни, адже він входить до щоденного раціону більшості українців.

Але існують села, де картопля вважається не лише продуктом споживання. Одне з них — Головківка на Наддніпрянщині, де вирощуванням бараболі займаються цілими сім'ями. З 2014 року Головківка перетворилась ще й на «тематичне» село. Тут з'явився проєкт «Картопляні розваги», покликаний знайомити туристів із незвичними властивостями картоплі, а також її історією.

Тематичні села — концепція розвитку населених пунктів, що створює додаткові джерела доходу і зайнятості місцевої громади. Вона з'явилася у 80-х роках минулого століття в Австрії, згодом поширилася також Польщею і Німеччиною. Найбільш активно туристичні села розвивають у федеральній землі Нижня Австрія. Наприклад, в комуні Крумнусбаум на березі Дунаю створили «горіхове село» з тематичним фестивалем, а невеликий населений пункт Армшлаг став «маковим селом», куди їдуть подивитися на квітучі поля і спробувати особливі страви з маком.

В Україні тематичні села розповсюджені на Наддніпрянщині. Окрім Головківки, підприємницьку активність урізноманітнюють Івківці, Межиріч, Сорочотяга, Коржова та Суботів. Скажімо, на території села Межиріч знайшли давню стоянку мисливців на мамонтів, тому тут почали розвивати

розважально-пізнавальний проєкт «Подорож до країни Мамонтландії». А в Коржовій на річці Ятрань зберігся один з найстаріших чинних водяних млинів в Україні, тому тутешній туристичний маршрут називали «На гостини до старого млина».

Пошук туристичного потенціалу

У 2014 році діяв польсько-український проєкт «Сприяння сільському мікропідприємництву в Україні», що ставив за мету активізувати творчі ініціативи в селах та подолати стереотипи про аграрну діяльність. Його започаткували Щецинський навчальний центр Фундації розвитку місцевої демократії та МГО «Інститут демократії ім. Пилипа Орлика».

Ініціаторкою проєкту «Картопляні розваги» у Головківці є Оксана Почінська. Вона народилася в Черкасах, а у місцевій сільській школі довго працювала вчителькою. Оксана розповідає, що для участі в проєкті відібрали села біля Черкас.

— Просто приїхала людина, яка шукала людей, щоб хоч щось хотіли і вміли. От щоб не були такі закорузли, що вже живуть і нічого не хочуть. Ну от вся школа показала на мене.

Селам-претендентам потрібно було мати лише ідею та творчий погляд на якусь аграрну справу:

— Нам дуже пощастило, ми попали в цей перелік сіл, де нас навчили, як можна подивитися на якусь тему з іншого боку. Наприклад, якщо на картоплю, то обіграти її якось в іншому плані, щоб діткам було цікаво.

У Головківці спочатку вагалися між двома темами: керамікою (село відоме своїми гончарними традиціями) та картоплею. Однак для розвитку «тематичного села» обрали саме картоплю, якою місцеві займаються десятки років. Культивувати картоплю у Головківці, зі слів Оксани Почінської, почали одразу після Другої світової війни. Тоді бараболя стала головною годувальницею, через те й займалися нею цілими родинами разом із дітьми.

Сьогодні в Головківці саджають та продають близько 17 сортів картоплі: Рив'єра, Чирас, Берегиня, Слов'янка, Джерело Полісся, Багряна,

Біла Роса та інші. Усі вони різняться за смаком, розміром та кольором. За словами місцевих жителів, у Головківці дуже дбають про чистоту сортів, тому тут зовсім немає картоплі змішаних сортів. Селяни особливо пишаються своєю оригінальною синьою картоплею, з якої можна готувати цікаві страви.

Головне місце збуту — оптовий ринок у Черкасах, хоча в село приїжджають забирати бараболю і з інших міст Наддніпрянщини. Всюди знають, що головківська картопля — зі знаком якості. Окрім картоплі, в селі вирощують пшеницю, кукурудзу і соняшник. Проте найпопулярнішою культурою залишається картопля. Місцевий мешканець Валерій Марченко пояснює:

— У нас землі дуже підходять для вирощування картоплі. Дуже вона отримується смачна. Бо навіть завозили сорти, які не мали великих смакових якостей. А на нашій землі через 2-3 роки вона (картопля. — ред.) набувала набагато більших смакових властивостей. Це вже перевірено.

Перші кроки

Навчання селян-учасників проєкту, що прагнули створити «тематичні» села, проходило у форматі тренінгів: усього до 10 занять. Оксана Почінська каже, що ці заняття дали поштовх до утвердження головної тематики:

— Протягом цих тренінгів нас не навчили, а просто підвели до цієї ідеї. Кожен міг свою тематику сам обрати.

У межах проєкту Оксана разом з іншими учасниками візитувала в Польщі. Протягом тижня вони відвідували польські «тематичні» села і дізнавалися, як ті розвиваються:

— Розповідали про все, що було нам цікаво. Без всяких, скажімо, згладжувань: як воно створювалося, як воно працює, які є важкі сторони в роботі, а які легші.

За досвідом створення туристичного комплексу їздили й до сусіднього села Івківці, в якому діє проєкт «Зерноленд». На території колишнього

колгоспу там створили сільськогосподарську атракцію, що знайомить зі старовинними предметами побуту і специфікою ремесел.

Протягом першого року навчання кожне село мало представити хоча б один тематичний захід. Оксана згадує, що тоді, 2014 року, ще не було спеціального приміщення. Захід із назвою «Площа розваг» вирішили проводити на вулиці, а виступити запросили гурток козацького гопака із Черкас.

Картопляні розваги у дії

Сьогодні Оксана Почінська працює в сільській раді села Медведівка, що неподалік від Головкивки та Івківців. Також вона вже шостий рік опікується розважально-туристичними маршрутами, які знайомлять відвідувачів з різноманітними цікавинками про картоплю та Головкивку:

— Ми тут дізнаємося про історію приходу картоплі на Україну, про різні властивості, наприклад, крохмалю; розповідаємо взагалі про Головкивку, чим займаються в селі; робимо хімічні дослід, фізичні, добуваємо електроенергію з картоплі.

Розваги в «Академії картопляних наук» проходять на подвір'ї, а дослід — в автентичній хаті з мазаними глиняними стінами і сторічними дубовими дверима. Оксана говорить, що це подвір'я і будинок логічно впліталися в історію становлення проєкту:

— Був закинутий двір, який продавався за копійки. Мені сподобалося, що там вид дуже гарний, недалеко від місця, де проходив перший захід. Усе це можна було пов'язати.

На екскурсії в «Академію картопляних наук» найчастіше запрошують організовані групи дітей — школярів з педагогами або ж батьків із дітьми. Протягом декількох годин відвідувачі беруть участь у квестах і спортивних іграх, а також вчаться виготовляти чіпси з місцевої картоплі.

Оксана Почінська розповідає, що у створенні «Картопляних розваг» їй допоміг педагогічний досвід:

— Я знаю, що дітям було би цікаво, як з ними поводитися. От ми знаємо, що картопля — це картопля, і що там цікавого? Але [тут] ми подаємо багато цікавинок, які в школі не проходять.

Завдяки «Картопляним розвагам» село стало більш відомим серед юних черкащан.

— Дуже цікавляться діти з міста. Тому що вони прибігають награтися, щось побачити, спробувати... Ми жаримо на вогнищі чіпси з картоплі, качаємо на отих столах лаваші такі і теж жаримо. Вони набігаються в лісі аж до «Живуна» (джерело у заповідному урочищі «Отаманський парк», що біля Головкивки. — ред.), поїдять тут на природі, дізнаються щось і їдуть додому. З великою радістю обіцяють ще повернутися.

Оксана Почінська говорить, що такі проєкти, як «Картопляні розваги», потребують не великих коштів, а насамперед ідеї, яка б зацікавлювала. Для керівниці цей проєкт став можливістю під іншим кутом подивитися на звичні речі, а також ще одною причиною пишатися Головкивкою:

— Це було щось нове, але в той час це і те, що в нас, в принципі, є. Хоча це зовсім інший погляд, і мені стало дуже цікаво.

Шити для міста

Після того, як навесні 2014 року їхній рідний Донецьк окупували російські терористичні угруповання, родина Власових пробувала жити у різних містах України і зрештою оселилася у вже звільненому на той час Сєвєродонецьку. На новому місці Олеся Власова з нуля розпочала власну справу. Сьогодні її родина шиє торби, ковдри та інші вироби зі старих речей, забезпечує місто захисними масками та ініціює переробку сміття.

— Доню, тобі потрібна допомога?

Дівчина сидить за швейною машинкою, прострочуючи квадратний клаптик джинсової тканини.

— Щоразу, коли машинка мовчить, мені здається, що тобі потрібна допомога.

Обрізки тканини м'яко падають на підлогу. Швейна машинка монотонно застрочує шов за швом. Клаптики поступово складаються у візерунок.

Олеся

Олеся Власова народилася і більшу частину життя прожила в Донецьку. Майже 10 років працювала офіціанткою у місцевому ресторані, паралельно здобуваючи освіту викладачки англійської мови. Її доньки Вероніка та Маргарита вчилися в школі та захоплювалися рукоділлям.

З початком бойових дій на Сході України родина Власових виїхала з рідного Донецька і якийсь час мешкала у Херсоні, Миколаєві, Білгороді-Дністровському, а згодом — в Одесі, де Олеся працювала кравчиною на фабриці з пошиття жіночих курток. Невдовзі родина оселилася у Сєвєродонецьку. Спершу, як це завжди буває при переїзді, звалили до свого нового дому:

— Ми жили в Донецьку все життя. Ми звикли до того, що багато транспорту, багатолюдні черги, багато супермаркетів, якісь розваги. Тут ми стикнулися з тим, що небагато розваг, маленьке місто. Спочатку було якось

тіснувало нам, але ми тут як вдома себе стали почувати. Я не знаю чому. Мені тут подобається і в мене тут все виходить. І я дивлюся — у моїх дітей тут теж все виходить і їм тут подобається. Тому — саме це місто.

Поки Олеся, не випускаючи з рук шиття, розповідає, до неї підбігає маленький чорно-білий песик.

— Це талісман наш. Ми її в Миколаєві купили. До Горлівки я їздила забирати документи з універу, то вона зі мною їздила. Потім у Херсоні з нами жила. З Херсона вже сюди приїхала. Казала: «Куди ви мене привезли? Тут дуже холодно». Тремтіла завжди.

У Сєверодонецьку Олеся спершу зайнялася репетиторством. Проте зрозумівши, що ця діяльність не приносить їй ані грошей, ані задоволення, вирішила повернутися до того, що справді подобається, — до шиття.

Жінка вирішила спробувати шити вироби на продаж, для чого потрібна була фінансова підтримка. У той час Вероніка та Маргарита саме відвідували психолога у благодійній організації «СОС Дитячі містечка. Україна», що діє на Сході України з 2012 року. У рамках програм організації батьки внутрішньо переміщених осіб мали змогу пройти тренінги з профорієнтації та влаштуватися на роботу або ж вчитися бізнесу на базі громадської організації «Альянс», яка згодом оголосила про можливість подаватися на бізнесовий грант. Олеся вирішила спробувати, подала заявку і виграла. На кошти з гранту вона придбала швейну машинку та оверлок, на яких відшила перші вироби — флісові піжами-кігурумів (піжами у вигляді тварин або вигаданих персонажів, що покривають усе тіло. — ред.).

Олеся зізнається, що починати власну справу з нуля було непросто і донька Вероніка дуже підтримувала її:

— Коли я тільки починала, я теж нервувала, ще не було якихось навичок. Вона мене підтримала, допомагала. Я дуже необізнана в соціальних мережах, вона допомогла мені там зареєструватися, допомагала шити, кроїти, була моєю моделлю.

Нове життя старих речей

Переробка вживаних речей у сучасному світі — виправдана необхідність, оскільки планета вже сьогодні не може впоратися із об'ємами сміття, яке виробляє людство. Станом на 2019 рік в Україні лише декілька відсотків відходів йде на переробку або утилізацію, а все інше (близько 94 %) накопичується на сміттєзвалищах. Що робити за таких обставин? У контексті свідомого споживання є правило 3R: Reduce, Reuse, Recycle, тобто зменшувати споживання, використовувати повторно та переробляти відходи. Щоб генерувати менше сміття, люди можуть більше уваги приділяти ремонту і подовженню життя вже наявних речей.

Сьогодні в Україні діє низка організацій та проєктів з повторного використання речей. [Україна без сміття](#) — громадська організація, що існує з 2015 року та збирає речі не лише для переборки і спалювання, а й для повторного використання. У Львові, наприклад, спільнота [«Емаус-Оселя»](#) з 2013 року збирає по місту непотрібні речі домашнього вжитку, які потім сортують, за необхідності ремонтують і продають у благодійних крамницях або віддають тим, хто їх потребує. Також в Україні працюють мережі магазинів вживаних речей, або секонд-хендів, де покупці можуть продовжити термін життя не зношеного взуття або одягу.

Головна перевага вторинного споживання — це економія ресурсів. Ба більше, повторне використання речей значно покращує стан навколишнього середовища, зменшуючи викиди CO₂ та інших виробничих відходів у повітря.

Практика вторинного використання речей в Україні та світі не є чимось новим. Апсайклінг дедалі частіше стає концептом дизайнерських колекцій. 2020 року італійський бренд одягу та аксесуарів Diesel створив першу апсайклінг-колекцію з лінійки Diesel Upcycling For, де представлений одяг, відшитий з моделей минулих колекцій. Київські бренди MOD44 та Klartyk Fashion також представили колекції з вторсировини.

Вероніка

Вероніка Власова закінчує школу, а у вільний від навчання час створює речі зі старого одягу. Ще у дитинстві вона захоплювалась рукоділлям і пробувала в'язати іграшки. Думає над тим, аби в майбутньому стати дизайнеркою одягу. Дівчиною керує прагнення улюбленою справою вплинути на екологічну ситуацію і зменшити обсяги сміття:

— Мене мотивує питання забруднення планети. Я бачу великі сміттєзвалища за містом, і це дуже сумно.

Так Вероніку зацікавила тема вторинного використання текстилю, що був у вжитку. Раніше вони з мамою вже практикували апсайклінг — шили капці зі старих речей. Кажуть, що тоді навіть не замислювалися над тим, що втілюють в життя екопроект.

2019 року Вероніка разом із сестрою Маргаритою та подругами подали заявку на грант від харківської програми фонду ЮНІСЕФ «Upshift Україна», яка діє за підтримки Євросоюзу та уряду Японії з ідеєю започаткувати майстерню з пошиття речей за принципом вторинного використання.

Олеся, вже маючи досвід написання грантової заявки, допомагала дівчатам порадами:

— Якщо ви хочете отримати якийсь грант, спочатку все потрібно досконало прописати. Крок за кроком: як це буде працювати, як ти це бачиш, якого кольору воно буде, як буде проходити твій день, з чого він буде починатися, як буде виглядати твоє робоче місце, хто буде твоїми клієнтами.

Вероніка згадує, що спершу далеко не всі однолітки вірили в успіх проекту. Попри відмовляння, дівчина вирішила спробувати, адже навіть у разі невдачі це буде цінний досвід:

— Нам казали: «Що ви робите? Звідки ви знаєте, як воно буде? Це ж гроші, і їх потрібно віддавати! Нічого просто так не буває! Не треба цього робити! Ви ризикуєте!» Всі так казали. Але ми вірили, що все можливо.

Врешті команда Вероніки Власової увійшла до п'ятірки фіналістів серед 60 команд-претендентів та отримала 60 000 грн. на реалізацію своєї ідеї.

Так виник клуб «Друге життя речей», де троє дівчат шиють речі зі старої одежі, зібраної через оголошення в інтернеті. Спочатку команда відшивала екосумки для міського громадського майданчика «ХочуБуду»:

— Ми їх (сумки. — ред.) відшили й віддали. Коли я починала, у мене не були ще такі навички шиття, як зараз, і це було просто дуже важко. Я сиділа ночами, думала, як це зробити і як це зробити швидко.

Олеся ж так описує перші кроки доньки в новому проєкті:

— Зараз вона сидить за машинкою і в неї так усе добре виходить. Спочатку ж вона боялася доторкнутися ножицями до тканини, казала: «Мамо, це ж тканина!»

У 2020 році молодь Сєверодонецька за ініціативою студента екологічного факультету Олега Фішталюка створила проєкт «Екобіотоп». Усього над ним працює 20 людей, розповідає Вероніка:

— У нас є чотири сектори: організатори, сектор сортування сміття, майстер-класів та озеленення. Я займаюся сектором сортування сміття. Ми плануємо встановити у місті контейнери для макулатури та пластику.

Одна з цілей проєкту — навчити молодь Сєверодонецька сортувати сміття. Учасники ініціативи збирають макулатуру і здають її на переробку, а виручені кошти йдуть на прибирання міста. Олеся Власова розповідає, що її родина також сповідує екологічні принципи у побуті:

— Намагаємось зменшити використання пластику в повсякденному житті, ходимо до магазину з торбинками, дуже рідко купуємо пакети. Також я привчаю використовувати речі так, щоби це було свідомо. Якщо якась річ уже не підходить, або не приносить радості, то її можна віддати. У нас є магазини комісійні, куди такі речі можна здавати, або ж віддавати людям, які цього потребують.

Шити маски для міста

З початком карантину в Україні, у березні 2020 року, Вероніка та Олеся почали шити захисні маски зі спанбонду — екологічного матеріалу, який захищає від вологи, пропускаючи при цьому повітря, і досить швидко розкладається.

Спочатку Власови продавали маски на ринку разом із іншими своїми виробами, а коли ринки закрилися — через Інтернет. Серед замовників були й великі організації, зокрема супермаркети або благодійні фонди, що брали партії по 200–300 одиниць:

— Ми вважали, що не зможемо пошити так багато масок, як нам замовляють. Але потім зрозуміли, що немає нічого неможливого. Ми пошили понад п'ять тисяч масок, і це для нас доволі велике число було б, якби нам сказали це спочатку. Але зараз ми розуміємо, що це не так уже й важко, якщо вміти це робити й робити це з натхненням.

Коли маски почали закуповувати волонтери для військових на лінії розмежування, Вероніка та Олеся вирішили роздавати їх безкоштовно і серед цивільного населення:

— Я розмістила оголошення, пересилала його у маленькі села, де люди з дітьми, літні люди, які не мають змоги себе забезпечити. Ми висилали маски безкоштовно людям, які цього потребували. Невеликими партіями, по 10–20 масок.

Олеся згадує, як Вероніка днями і ночами сиділа за машинкою, відшиваючи маски. І хоча деякі ініціативи цієї родини ще на початковому етапі, перші зміни у Сєверодонецьку вже помітні:

— В нашому місті практично всі люди ходять в масках, які пошили ми. Таким чином наш проєкт вплинув на місто.

Окрім волонтерської діяльності, родина хоче відновити роботу майстерні з пошиття речей. Дівчата планують виграти ще один грант на закупівлю техніки та вдосконалювати свій клуб, який для Вероніки сьогодні — поштовх до розвитку:

— Для мене це спосіб розвиватися, заводити нові знайомства. Це хобі, яке мене надихнуло, навчило шити, майструвати, планувати й багато іншого.

Олеся підтримує доньку і вірить у те, що її проєкт і надалі змінюватиме місто на краще:

— Коли в очах горить вогонь і якщо це робиться від щирого серця — воно не може не вплинути. Ця щирість, вона доходить до самого серця. Саме щирість, бажання зробити добро. Воно обов'язково вплине.

Родина Власових називає Україну своєю домівкою, місцем можливостей і розвитку. Навіть звикнувши до Сєверодонецька, вони сумують за рідним Донецьком:

— Ми дуже любимо своє місто Донецьк. Ми хотіли би туди повернутися. Але ми не можемо. Тому ми залишаємося в Україні і дуже віримо, що Донецьк повернеться під контроль нашої влади.

Після 2014 року і досвіду переїздів різними регіонами сім'я має багато позитивних прикладів взаємодії з місцевими мешканцями:

— Коли ми виїхали з Донецька, у нас не було взагалі нічого. З початку війни уряд взагалі ще не допомагав ніяк, люди справлялися, як могли. Ми побували в багатьох містах, багато бачили, спілкувалися з людьми. І нам дуже допомагали саме українці. Нас безкоштовно возили з міста в місто, допомагали грошима, їжею. Вони дуже чудові і саме вони роблять нашу країну такою, як вона є.

ВИСНОВКИ

У процесі дослідження нами було створено та проаналізовано авторську добірку з трьох медіаматеріалів ([«Створити й охороняти парк»](#), [«Головківка – столиця картоплі»](#), [«Шити для міста»](#)), а також оприлюднити її на сайті <https://ukrainer.net/>.

Матеріали з авторської добірки написані в одному гібридному жанрі, який містить у собі ознаки інформаційних (елементи репортажу), аналітичних (опис теми в ширшому контексті), художньо-публіцистичних (елементи портретного нарису) груп жанрів.

Вищезгадані авторські медіатексти стосуються суспільно важливих тем: вирубки лісів, повторного використання одягу, засмічення планети, культурного розвитку українських сіл. Ці теми автор розкриває через історії головних героїв, а також справи, якою вони займаються. Орієнтуючись на це, ідея матеріалів тісно пов'язана з темою й здебільшого полягає в приверненні уваги до неї.

Тексти розраховані переважно на чоловіків (58,13%) віком 25-34 років, (37,79%), що живуть в Україні (54,57%) та цікавляться новинами в ЗМІ, енциклопедіями та словниками, соціальними мережами та онлайн-спільнотами, фільмами.

Обсяг авторської добірки становить 2266 слів, 30241 знак, відповідно 0.8 авторського аркуша.

Візуально матеріали з авторської добірки доповнюються фотографіями, зробленими фотографами з групи Ukrainer'a. Переважна більшість з них створена в репортажному стилі, що надає візуального динамізму публікації.

До того ж особливість авторської добірки, яка полягала у приверненні уваги до суспільно важливих тем через історії головних героїв в матеріалі, що написані в гібридному жанрі, була реалізована із допомогою задуму та авторської ідеї.

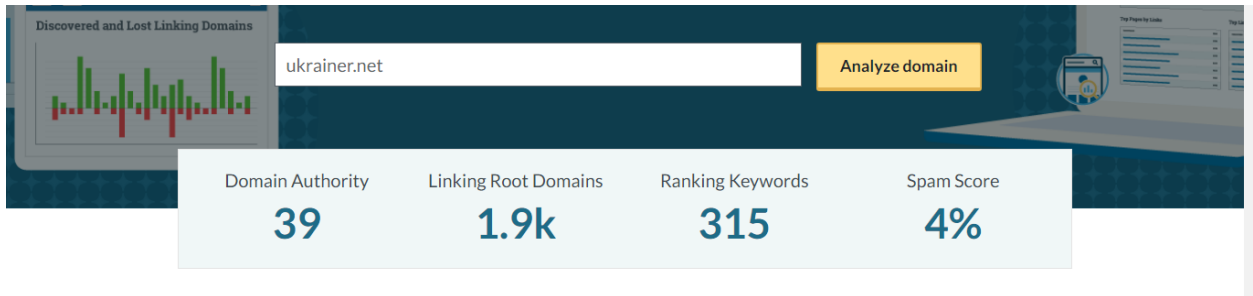
Загалом, матеріали з авторської добірки можуть бути опубліковані на різноманітних ресурсах, адже дещо схожі жанри залишаються популярними в медіпросторі. Крім того, вони можуть публікуватися і на сторінках вузькопрофільних медіа. Зокрема матеріали [«Створити й охороняти парк»](#) та [«Шити для міста»](#) можуть використовуватися медіаресурсами, які пишуть на екологічну тематику, а [«Головківка – столиця картоплі»](#) – культурну та таку, що пов'язана з фермерством. В університетських освітніх програмах для журналістів публікації з авторської добірки можуть використовуватися для аналізу контентного наповнення, стилю, відповідності жанру на різних дисциплінах.

Всі три публікації з авторської добірки ([«Створити й охороняти парк»](#), [«Головківка – столиця картоплі»](#), [«Шити для міста»](#)) опубліковані на сайті <https://ukrainer.net/та> та мали неабиякий відгук. [Публікація-анонс в Facebook матеріалу «Головківка – столиця картоплі»](#) набрала 590 лайків та 36 репостів, [матеріалу «Створити й охороняти парк»](#) – 384 лайків, 67 репостів та 6 коментарів, [матеріалу «Шити для міста»](#) – 658 лайків, 45 репостів та 3 коментарі. Отже, подібні тематики та жанр можна вдало реалізовувати, оскільки вони цікаві читачам.

ДОДАТКИ

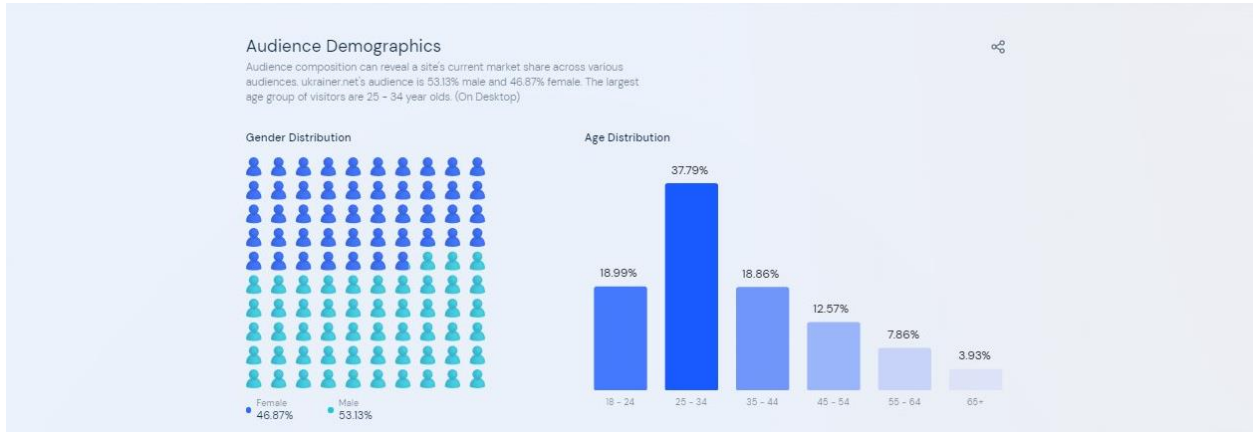
Додаток А

Оцінювання домену за системою MOZ сайту <https://ukrainer.net/>

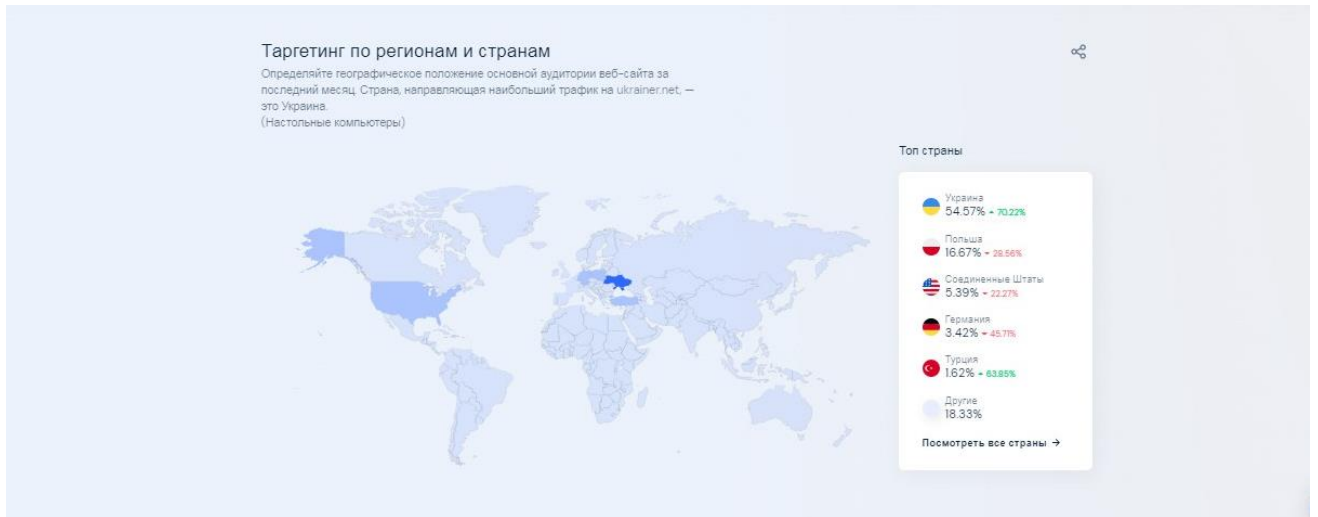
Додаток Б

Вікова категорія аудиторії сайту <https://ukrainer.net/>

Додаток В

Географічне місцезнаходження аудиторії сайту <https://ukrainer.net/>

Додаток Г

Теми, якими цікавиться згадана аудиторія сайту <https://ukrainer.net/>

